

negentien, zag er altijd fleurig uit en ze leek wel te gaan in een goud damp van levenslust. Ze had prachtig dik ros-blond haar, dat ze soms uit louter leutigheid nog eens los droeg en Mien kon zich indenken, hoe dat week en verleidelijk lokken moest tot zacht streelen en dat misschien Roobeek het niet zou kunnen weerstaan om zijn blanke vingers in die glans en gloed diep te ver- steken, of er dronken van geurigheid zijn hoofd in te leggen.

De onderwijzeres voelde elken dag scher- per, hoe uiterlijke bekoorlijkheid en fleur van jeugd een man sterker boeien dan de meest gewijde en voornaam-menschelijke gedachten.... Soms troostte het haar, dat hij voor Fie van Tricht moeilijk Kloos en Gorter kon zeggen en haar de fijne essence van Adama van Scheltema doen genieten, maar als zij een oogenblik zich het meisje ver- beeldde en zich inleefde, hoe die twee zou- den zitten op zijn kamer, het jonge kind met de spreiding van vlammend haar onder de fleemende koestering van lamplicht, en hij daarnaast met zijn gevoel voor schoonheid, kon ze wel krijten van een wee, dat zich als een gulzige bloedzuiger aan haar vasthechtte....

Ze voelde er zich fysiek ellendig van en soms meende ze haar lichaam saamschrom- pelen, of er al het leven en al de lust uit- geslorpt waren en zij met haar onbevredigd- heid als een dorre plant in den naakten wind stond.... Hoe ze ook zich superieur wist boven Fie door een enkelen begripen- den glimlach, door een stil knikje, door ontroerd zwijgen na een brok literatuur, — tegen de jeugd, die uit de oogen van het meisje fonkelde als een papaver uit beregend gras, kon zij niet op, al probeerde ze door haar kleeding, door gelaat en hals bijzonder te verzorgen, wat van haar ouwelijkheid te maskeeren....

Met een groot vertrouwen was ze zich rijker gaan kleeden, had met haar fijnsten smaak beraden over een nieuwe japon, die zeker soepeler haar zou belijnen, dan een bloeze en rok, maar toen ze in de nauw-spannende

princes-robe van gladde, zijde-achtige, prune- kleurige stof voor den spiegel stond, licht garneersel als vlammende spangen langs hals en polsen, besefte ze ineens, hoe dit een bespotting was aan haar niet-ontbloede lijf en hoe het laag-gekapte haar, dat Fie van Tricht zoo'n naieve en simpele bekooring gaf, haar slechts sluiker en ouwelijker maakte. Haar nieuwen bruin-vilten hoed met neergeslagen rand durfde ze niet eens op te zetten en tranen spatten, als schrij- nende stuifselzand, in haar oogen....

In 't begin van Februari was er volop sneeuw gevallen en het had Mien goed ge- daan, dat Roobeek haar beschermd had tegen de jongens, die haar met sneeuwballen wilden werpen. Den heelen dag waren de vlokken gevallen, stil, als niet tot ontbloei- ing gekomen woorden, en om vier uur, toen de gedekte lucht al het licht had opgeslorpt, bracht de onderwijzer haar even naar huis..

Het was Mien een begenadiging, en glan- zend van geluk noodigde ze hem uit, nog even een kopje thee bij haar te drinken....

— Erg graag, juffrouw Van Hoorn, ik heb me zeer lang het genoegen moeten ont- zeggen, eens thee bij u te gebruiken....

— Ik dacht eigenlijk, dat u mij vergeten was, zei ze lichtelijk coquet, overmoedig nu ze hem weer had om zich aan zijn heerlijk- heid te zonnen....

— Toch niet, ik was eigenlijk mezelf vergeten....

— *Hoe bedoelt u?*....

— *Het was me ontschoten, dat er nog een Roobeek bestaat, die in 't leven moet en praten, en filosofeeren over litteratuur en zoo....*

Mien was er even stil van.... Verzot op zijn stem, die uit een stille diepte leek op te klimmen naar de wereld, was ze toch soms het meest bang voor wat hij ging zeggen, wanneer ze het langst naar wat woorden had gehunkerd....

In haar kamer, een klein vierkant hokje, was de schemer als ruischen van dichte stof- regen.... Het donker kwam als een fijn,